

# zvěstník SKV SOKOL MÜNCHEN

duben 2013  
číslo 1 - ročník X

## Němce moc nemusím

■ Je to ještě tak nejmírnější výraz, kterým stále rostoucí část Čechů vyjadřuje svůj vztah k našim západním sousedům.

Ten názor mě tady v Mnichově tak trochu oslovil – není to tak dávno, co nás jakýsi anonym v internetových Parlamentních listech něžně vyzval, „abychom šli jako němečtí sokolové do prdele“ – a tak jsem se začal v domovině trochu vyptávat, proč že ještě dnes ta antipatie. Dost častá odpověď – většinou ne od těch nejvzdělanějších – byla, že Němci jsou blbí. Toto poznání jim zprostředkovalo sledování anglických, amerických a dříve i sovětských válečných filmů, ve kterých jsou němečtí vojáci líčeni jako absolutní idioti. Pomineme-li, že se tato díla zabývají – tehdy oprávněně ne příliš populárními – pradědečky Němců dnešních, znevažují jejich autoři i válečné schopnosti spojeneckých armád, které se s těmito „debily“ trápily téměř pět let.

Už zajímavější je podobný názor finančně-ekonomických odborníků, nechápajících miliardové částky, kterými Německo drží nad vodou životní úroveň všude kromě Německa, kde rapidně ubývá občanů schopných se ze svého platu uživit. Jak jsem se dále dověděl, jsou Němci nafoukaní, nevychovaní, nevzdělaní a hluchí. Zde snad jen, že porovnání chování příslušníků obou národů v přímořských „ól inkluziv“ hotelech toto tvrzení dost zpochybňuje. Argument další, že němčina je řeč nesympatická, nehezky a tvrdě znějící, je dost těžké komentovat. Světoví německy píšící literáti – a nebylo jich málo a je tam občas i nějaká ta nobelovka – by se asi němčiny neradi zříkali. A jen tak mimochodem, potkal jsem málo cizinců, kterým by zrovna libozvučně zněla naše mateřština, ale sotva to pro ně bylo kritérium pro posuzování našich vlastností.

Zajímavé jsou i stížnosti zaměstnanců firem v majetku ať již jakékoliv německé fyzické nebo právní osoby. Že se tam musí pracovat, s tím by se už tak nějak smířili, ale respektovat, že majitel při té příležitosti realizuje zisk, to už je trochu moc. Sice je to asi tak jako kdybych někomu prodal auto a pak mu vyčítal, že se v něm vozí, ale přece jen je ta nechuť dít na cizáka pochopitelná. Zde bych ale doporučil obrátit se na velikány

privatizace Klause a Dlouhého, kteří již vzhledem ke svým marxistickým kořenům měli vědět, že kapitalisti halt už takoví jsou, a to nejen ti němečtí.

Celý ten antagonismus je opravdu nepochopitelný, protože aspektů, kterými jsou si oba národy podobné, je opravdu hodně. Podobné třeba tím, že svého volebního práva využívají pravidelně k tomu, aby neomylně umožnili vznik vlády kapitálu reprezentovaného v Čechách kmotry a v Německu bankami, že se jejich prezidenty často stávají lidé nepřiliš moudří, čelící posléze soudním žalobám za své neblahé skutky, a to mají ti němečtí ještě kliku, že nedisponují nástrojem amnestie. Skupiny státu nepřátelské ať již (neo) nacistické nebo komunistické žijí v obou státech jak v ráji a nechání si vrtání kolena pro korunu či euro je činnost u obou etnik dost rozšířená.



Možná, že nás ti současní Němci znervózňují tím, že jsou takoví neagresivní, že nevystupují z pozice síly, že projevují až podezřelou toleranci třeba i k takovým antievropským podrazákům, ke kterým se vedle Britů, Řeků aj. většinou řadíme i my, a s takovým postojem my neumíme tak nějak zacházet, protože odporuje našim zvyklostem a nakonec i zkušenostem. Škoda, protože osobně dnešní Němce silně podezřívám, že to myslí s tím rovnocenným partnerstvím s námi opravdově a vážně, ale nejsem si jistý, jestli je jednou nepřestane bavit pořád si kvůli tomu nechat spílat. Škoda, je to totiž historická šance napodobit Francouze, kteří se již dávno rozhodli tu mnohasetletou „Erbfeindschaft“ – dědičné nepřítelství s Teutony - pohřbít. Funguje to do dneška na všech úrovních, přečkalo to už mnohá úskalí a dlouhá desetiletí míru v Evropě jdou na konto tohoto pohřbu. Je pravda, že se tehdy na scéně motali dva velcí státníci de Gaulle a Adenauer a že my ničím takovým nedisponujeme a v dohledné době zřejmě disponovat nebudeme, ale třeba by to šlo i jinak.

Němci nám totiž v mezičase vyšli vstříct tím, že zchudli, - údajně jsou nejchudší občané eurozóny. To z nich sice ještě nedělá sympatáky, ale je to krok správným směrem – viz ten fousatý fór o sousedově koze...

*Karel Pokorný, starosta (Kpokorny41@aol.com)*

### Maškarní kroužení

středa, 6. února 2013

Že se letošním maškarním kroužením nesl duch islámské školy jsme vděčili Drahušíně převleku (na snímku), ale i všech ostatních 12 účastníků si tentokrát dalo práci s přesvědčivým zamaskováním. Pro většinu je to přeci vítaná příležitost být alespoň jednou ročně za maškaru takříkajíc naschvál...



rozhovor a koncert

### Vlasta Třešňák...

úterý, 12. února 2013

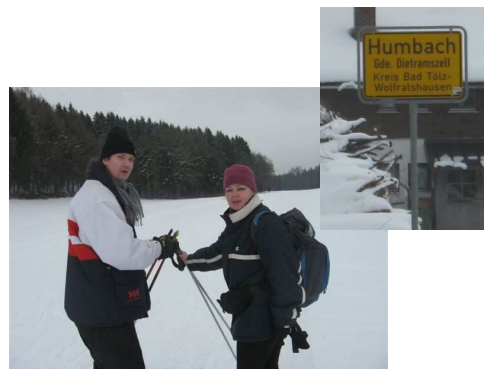
Folkový písničkář, spisovatel, výtvarník, fotograf, signatář Charty a disident v mnichovském Českém centru zavzpomínal na doby minulé - v rozhovoru s paní dr. Jürgens, ředitelkou centra, a s naším starostou, bratrem Karlem Pokorným. Kromě toho také samozřejmě hrál a zpíval a došlo i na divácké dotazy. Pro naši jednotu jako spolupořádající organizaci byla potěšující četnost a spokojenost diváků a že i obvyklé výtržnické pokusy z řad TV Sokol Mnichov mohly být již v zárodku eliminovány.

### Běžky Dietramszell

neděle, 17. února 2013

Účast na letošním běžkování nebyla vzhledem k řádicí chřipce nijak pozoruhodná, pochvala ale patří Barče a Nikolovi, kteří již vloni ohlášený termín vzali vážně a pořídili si na to nové běžky.

*Foto: Barbora a Nikola při mobilizaci posledních rezerv*



## Návštěva premiéra Nečase v Mnichově

středa, 20. února 2013

Slavnostní večeře v mnichovské Rezidenci u příležitosti „velmi dobré a velmi historické“ státní návštěvy premiéra České republiky Petra Nečase v Bavorsku se zúčastnili i zástupci českých krajanských organizací.



*Foto (autor B. Švehla): zleva Karel Pokorný, SKV Sokol Mnichov, Kristina Jurosz Německo-česká společnost Bayreuth (viz též str. 4), Ladislav Pavlík, SVU Mnichov*

# Tyršův Oetz – letos po čtyřicáté...

Ilustrace: Ivan Plíhal

Foto (1977/78): Jaroslav Pokorný

18.-20. května se letos bude konat 40. ročník sokolského setkání v Tyrolsku.

Je to už opravdu tak dávno, co se zahraniční sokolové začali na Svatodušní svátky scházet v rakouském Ötztalu, který je místem tragického úmrtí Miroslava Tyrše.

Zpočátku tak nějak nadivoko, až se časem etabloval tříletý střídavý pořadatelský modus sokolských organizací Mnichov - Vídeň - Švýcarsko, a to pravidelně na louce v Piburgu. Léta to byla bujará, túry (většinou neúspěšné pokusy zdolat Acherkogel nad Oetzem se tyčící), sport, písničky, táboráky – mnohý člen zahraničního Sokola právě u nich skládal svůj sokolský slib – a také hodně, hodně legrace. Byli jsme tehdy ještě nejen bratři, ale i kamarádi, a kdo kamarád nebyl, ten alespoň předstíral že je, bylo to jedno, byli jsme většinou mladí.

Díky přátelství místního faráře, který si ještě pamatoval Tyršovy pamětníky, nám bylo dovoleno nocovat v podkroví místního kostela, kde se jednomu sokolskému bohatýrovi podařilo chrápaním přehlušit kostelní zvony, čímž jsme i u místního obyvatelstva získali určitou popularitu.



Časem to celé trochu zoficiálnělo, po převratu v domovině přibýlo návštěvníků, v pravidelném pondělním průvodu k Tyršovým pamětním deskám nad divokou Ache přibývalo praporů a u táboráků ubývalo písniček. Ty sokolské mizely kupodivu jako první. Asi to

tak mělo být, je to osud mnohých podobných akcí toho druhu, – když dosáhnou určité velikosti a stupně společenského uznání, tak se stanou zajímavými i pro ty, kteří by po nich dříve ani neplivli a s jejich originalitou je konec.

Každopádně ale přejeme tohoročnímu jubilejnímu setkání úspěch. Zdali se zúčastníme je zatím ve hvězdách, letošní mnichovská pořadající organizace bohužel pravidelně spotřebovává svoji kreativitu ke zdůrazňování vlastní jedinečnosti, geniality a nadřazenosti, a proto má již bohužel blíže k extremistické bojůvce než k sokolské jednotě. Na projevy verbální nenávisti ať již slovní nebo fyzické jsme si mezitím již zvykli a připomenout si těch čtyřicet let na originálních místech by jistě nepostrádalo určitého kouzla. Takže možná na viděnou.

Karel Pokorný

Foto vlevo:

Dva budoucí sokolští starostové v Mnichově (zleva Jan Tručík a Karel Pokorný) – již tehdy ne zcela jednotní, podobnost s pruty synů Svatoplukových čistě náhodná



Foto vpravo:

Kde ti loňští běžci jsou – Karel Pokorný ml. a Lumír Tručík

# ivan.

*Ivan Plíhal je autorem ilustrací ve zVěstníku. Letos 10. března oslavil své 75. narozeniny.*

Tak už je to přes deset let, co stál v mnichovské Clemensstraße stěhovací vůz, do kterého se nakládalo nejen celé zařízení domácnosti Ivana Plíhala a jeho ženy Ivany, ale i jejich grafického ateliéru, aby to vše bylo následně odvezeno do jejich ligurského domicilu. Byla to po 25 letech prozatímní tečka za jejich životem v Mnichově.



Ivan tak vyměnil výhled z okna činžovního domu do dvora za výhled na olivový háj, zakouřené kavárny na Münchner Freiheit za stín pergoly před domem a sokolskou gymnastiku za ohnutá záda na zahradě.

Ale s mnichovským Sokolem ho spojovalo víc než tělocvična. Po několik let byl totiž ilustrátorem jeho věstníku, později zVěstníku, který Ivanovi mimochodem vděčí za to malé „z“ ve svém názvu.

Kontakt s Ivanem zůstal první leta jeho italského exilu omezen na telefonní spojení a tím závislý na laciných telefonních předvolbách jakožto na jeho řídkých návštěvách Mnichova. A jeho účast na našich sokolských akcích je podmíněna jeho termíny u mnichovských kardiologů a tím spíše náhodná.

Snad tedy nemusíme zdůrazňovat, co je to pro nás za potěšení, že se po letech uvolil dát svůj talent opět ve prospěch sokolského hnutí, čímž se mu zároveň daří trefnými ilustracemi podtrhnout vysokou literární úroveň příspěvků v našem periodiku.

Náš dluh můžeme zatím splatit jen na dálku srdečným přáním k jeho letošním 75. narozeninám a popřát mu, aby se ještě hodně dlouho těšil pevnému zdraví, i když tím mnichovským lékařům vezme možnost honoráře a nám všem v Mnichově příležitost připít si s ním na jeho narozeniny osobně...

*Jitka Scholz*

## CENA JANA MASARYKA

### *pro Kristinu Jurosz, DTG Bayreuth*



Bayreuth není jen Wagner, Liszt a hudební festival, je to i sídlo aktivní Německo-české společnosti (DTG, viz zVěstník 1/2006), o jejíž založení se před bezmála deseti lety zasloužila a donekdávna byla její předsedkyně a hnací silou paní Kristina Jurosz. Koncerty, výstavy, diskuzní večery, plesy, vánoční posezení s českými specialitami - neuběhl snad měsíc, aby se v bayreuthském kulturním kalendáři neobjevila DTG jako organizátor nějaké akce. Z iniciativy paní Jurosz se město Bayreuth před několika lety stalo partnerem městské části Praha 6.

Po letech plných nasazení energie, času i vlastních finančních prostředků se paní Jurosz rozhodla dát svou funkci letos v únoru při výroční členské schůzi k dispozici další generaci. Tuto příležitost využil velvyslanec České republiky v Německu dr. Rudolf Jindrák, aby jí osobně propůjčil Cenu Jana Masaryka za její zásluhy o dobré česko-německé vztahy.

Ale složením funkce aktivita Kristiny Jurosz bezpochyby neskončí. Je více než pravděpodobné, že se za velkou částí akcí bayreuthské Německo-české společnosti i nadále bude skrývat její nápad či nemalá dávka jejího organizačního talentu.

*Foto: DTG Bayreuth*

# STRACH Z PRÁVA NA PRÁVO (3)

Karel Pokorný, starosta SKV Sokol München a promováný právník, se zabývá studiem právního dědictví českých zemí a přístupu obyvatelů České republiky a Německa k právům

Ilustrace: Ivan Plíhal

*Text přednášky Karla Pokorného v mnichovské po-  
bočce Společnosti pro vědy a umění 17. dubna 2012  
přinášíme na pokračování.*

**Na tu justici se teď trochu podíváme**, v právním státě má každý právo se na ni obracet a požadovat, aby ve spravedlivém procesu rozhodla o tom, co mu zrovna leží na srdci. To je zdánlivě paráda, justice by měla být v právním státě přítelem občanů, ale není. Dodnes můžeme pozorovat přežívající efekt, kterému říká Dr. Smidak, světem uznávaný právník, původem z Ostravy uprchlý do Švédska – takže bacha emigrant, tak ten tomu říká strach z práva. Tento strach má v různých zemích různou intenzitu a jak jsem již řekl na začátku, připadá mi jeho intenzita u nás, kteří se nazýváme Čechy, velice silná, náš přístup k právu bych nazval strachem spojeným se silnou nedůvěrou a také – a to je zajímavý fenomén – s poměrně silným odporem.

**Toto svoje tvrzení mohu dokazovat** jen na příkladech, které jsem měl možnost opakovaně pozorovat. Poprvé mě to napadlo, když jsem viděl na jednom dálničním parkovišti německé policisty sápadající se do litevského nákladáku, jehož šofér k nim pronesl pravděpodobně jedině německé slovo, které znal, a to slovo bylo „Dolmetscher“. Toho tlumočníka sice nedostal, ale zájem bavorských junáků o jeho náklad nápadně ochladl a chlapec směl jet dál, protože zřejmě přece jen chybělo ono zákonné důvodné podezření, které by mu museli sdělit. Takže za nadáváním českých tíráků na šikanování německými policisty, kterým nerozumí, se může skrývat neznalost a nechut' uplatňovat svá práva.

**Nebo: Poměrně jednoduchý právní úkon** popsán v pracovním právu je třeba uzavírání pracovních smluv, které v Německu předpisuje, že se uchazeč o práci se svým zaměstnavatelem dohodne, co bude dělat, kolik hodin denně, za kolik a od kdy a na jak dlouho, pak se to sepiše, oba to podepíší, uchazeč pak jde dá výpověď ve svém starém zaměstnání a v určený čas začne v zaměstnání novém. Pokud něco neklapne, tak jde k pracovnímu soudu a ten rozhodne, kdo má pravdu a ten, kdo jí nemá, tak je na tom dost špatně, protože ho to stojí moc peněz.

**V České republice**, kde je znění zákona téměř totožné, se oba smluvní partneři také dohodnou. Ale

vyžadovat v této fázi pracovní smlouvu, to se tak nějak nehodí, místo toho se oba smluvní partneři jen vzájemně ujistí, že to bude v pohodě. Uchazeč dá ve starém zaměstnání výpověď a pokud se mu podaří v novém místě vůbec začít, tak dostane pracovní smlouvu. Pokud v ní není to, co bylo ústně domluveno, tak silně nadává, eventuálně zaměstnavateli za trest něco ukradne, ale zpátky již nemůže. Soudu se vyhýbá, protože bůhví jak by to dopadlo, a to i tehdy, když smlouva platnému pracovnímu právu odporuje. Dožadovat se svého práva soudně není zkrátka tak nějak etické.

**Nebo: Znáám pár lidí**, kteří u domovních dveří zaplatili pár tisíc za balík, který byl údajně na dobírku. V balíku byl jen zmuchlaný papír, což se může stát kdekoli na světě. U nás ale ty mě známé případy nikdy nebyly oznamovány policii, protože tato údajně stejně nic nevyšetří a oznamovatel by ještě měl oplétačky, že si to vymyslel.

**Nebo ten nedávny** mediální hit, když se provalilo, že nadnárodní řetězce prodávají v České republice ve stejném

balení potraviny v horší kvalitě než jinde po Evropě a chtějí za to ty samé peníze, tak kromě silného nadávání na EU to celé nebylo nijak právně řešeno.

**Ale abychom nerajtovali jen** na těch malých. Z právního hlediska bylo i třeba to Havlovo „Nejsme jako oni“ více než problematické. Právní stát tak jako tak nezná slovo pomsta, ale nezná ani výraz odpuštění trestného činu – takže zase Havlovo nepochopení a neúcta k právu, což ovšem u mocných tohoto světa není typicky české (stačí připomenout – pokud se ještě pamatujete - např. čestné slovo kancléře Kohla, kde navíc poměrně silně selhala německá justice) a podobné rošády.

**Zajímavé je, že ta právní antipatie** se týká i Čechů žijících – často již dost dlouho - mimo území republiky. Poslední případ, kterého jsem byl svědkem byl, když jeden soukmenovec v Mnichově – žádný blbec – s vykulenýma očima trpce žehral: „Tak jsem mu řekl, že ty prachy zpátky nedostane a ta svině mě dala k soudu.“

**Proboha, kam to měl ten nebohý věřitel** podle něj dát, ruské mafii?

*Pokračování příště*



## Citáty a názory

**Škoda lidí, kteří nikdy nezpívají** a zemřou se vší hudbou v sobě.

*Victor Hugo*

**Dobré důvody** musí ustoupit lepším.

*William Shakespeare*

**Žijete v zemi,** kde není nic hanba.

*asijský student v Praze*

**Ve chvíli, kdy mě chválí mocní,** někde dělám chybu.

*Jan Urban*



## Naše příští termíny ...

- stř. 03.04. valná hromada**  
17 hod. v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12
- ne. 05.05. výlet Bad Tölz – Ellbach**  
sraz 10.30 hod. parkoviště Taufkirchen
- so. 18.05. spoluorganizace 48. ročníku dálkového pochodu  
Praha – Prčice, start Čerčany**
- so. 18.05.- 40. sokolské setkání v Tyršově Oetzu**  
**po. 20.05.** organizuje TJ Sokol Mnichov
- so. 25.05.- Sokolové pod Řípem, Roudnice nad Labem, Tyršův stadion**  
**ne. 26.05.** sraz neděle, 12 hod. roh Michálkova / Řípská ulice
- ne. 21.07. horská túra na jeden bavorský -berg, -eck, -kopf,  
-wand nebo -spitz**

## A k tomu každou první středu v měsíci...

*od 19 hod. pravidelné koulení v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12*

**zVěstník** vychází třikrát do roka. Redakce: Jitka Scholz, jitikascholz@aol.com. Uzávěrka 14 dní před termínem vydání. Texty a fotografie jsou redakční, pokud není jinak uvedeno.  
Sport- und Kulturverein Sokol München e.V. (VR 18462), založen 4. dubna 2004, člen Mezinárodního českého klubu.  
Adresa: SKV Sokol München e.V., c/o Jitka Scholz, Wittelsbacherstr. 32, D-82110 Germering, Tel. 089/840 26 39, Fax: 089/611 72 57, e-mail: jitikascholz@aol.com, www.sokol-muenchen.com. Další telefonní kontakty: Karel Pokorný (starosta a pokladník) 089/611 72 57 – Dušan Pokorný (místostarosta a náčelník) 089/310 98 342. Bankovní spojení: Kreissparkasse München-Starnberg, BLZ 702 501 50, Konto 360 476 766